

Игор Исаковски
СМРТТА ИМА КОСА ОД МОРСКА ТРЕВА

Културна установа Блесок

ЕДИЦИЈА БОРЕА

2013

Copyright © Игор Исаковски и Блесок, 2013.

Ниеден дел од оваа публикација не смее да биде репродуциран на кој било начин без претходна писмена согласност на издавачот.

Книгата е објавена со поддршка на
Министерството за култура на Република Македонија

CIP – Каталогизација во публикација
Национална и универзитетска библиотека „Св. Климент Охридски“, Скопје
821.163.3-1

ИСАКОВСКИ, Игор

Смртта има коса од морска трева / Игор Исаковски. – Скопје : Блесок,
2013. – 112 стр. ; 17 см. (едиција Бореа; кн. 30)

– Белешка за авторот: стр. 105

ISBN 978-9989-59-532-5
COBISS.MK-ID 94038794

ИГОР ИСАКОВСКИ

СМРТТА ИМА КОСА ОД МОРСКА ТРЕВА

Културна установа БЛЕСОК
Скопје, 2013

содржина

пролог

* * * (дојди и шепни ми) 11

нежните песни доаѓаат тивко

Меко со показалецот 15

На гробиштата 16

Душкање, низ ветер 17

Песна: толку многу 18

Милозлив допир 19

Ронење 21

Жеден, нежен 22

Ти овде спиеш... 23

Нежните. Како доаѓаат. 24

Широчина, милозлива и мила 26

Од високо 27

Смртта има коса од морска трева 28

Тивки удари 30

Земи ме нежно додека уште ме има... 32

Црна кожа, бас 33

Тивко 34

она што мора да се каже

Еве ме како блујам и не престанувам 37

Еби се, Исаковски 39

Здраво, дали се познаваме? 41

Немој, Исаковски, не сега	45
Жива вода, жива	47
Истекување	49
Таа сенка	50
Лебдење	52
Отидов јас	53
Дали да?	54
Би требало да читаш...	55
Времето сопре во 18:01	56
Тивко дробење на мразот (под прсти)	58
Еве го и саксофонот...	60
Дланките на гитаристот	64
Војна, во најава	65
Тоа е тоа чувство...	66
... од бројки	68
Не сакам да сум дел од статистиката	69
Ќе	70
Ноќи кога помислуваш на самоубиство	71
Соблекување мртовец	73

она што би го премолчил

Само тивко...	77
Крв на прстите	78
Денови во кои небото притиска	79
Насликан	80
Како кога душата...	81
Зачекорувам во другото име	82

Како кога истекува голема вода	83
Во тишина	84
Црно семе	86
Во шишето	87
Ако не помнам	89
Нема уште долго да липам	91
Смртта на љубовта	93
Само чекам	94
Ноќе, често пишувам писма	97

p.s.

* * * (ќе ја допишам книгата)	103
-------------------------------	-----

пролог

* * *

дојди и шепни ми
додека мислам низ ребуси
шепни ми само „шшш...“

полн сум љубов
полн сила
дојди, шепни ми
„сè ќе биде добро“

полн љубов, полн сила
а низ крвта ми плива ракот

не на љубовта, мила моја,
не на љубовта

нежните песни доаѓаат тивко

МЕКО СО ПОКАЗАЛЕЦОТ
(29-то писмо од Барселона)

ги полнам сите чаши,
ги редам како војници,
како нуклеарни боеви глави.

ги местам како за битка,
ги местам смирено –
од внатре боли
длабоко рие болка.
го повлекувам чкрапалото
и веќе нè нема.

ништо нема,
сонце

НА ГРОБИШТАТА

бавно зачекорувам
низ гробиштата
во потрага по моето име

пред мене се крева пареа
од свежо напластени гробови
меѓу патеки обраснати во плевел

бавно го барам своето име
низ темните гробишта
надевајќи се дека нема да.

одам низ алеите и мислам на својата вина:
пак сонував што не смеам, пак што не смеам –
слики кои и од потсвеста ќе морам да ги збришам.

тивко како смрт чекорам низ гробиштата.

ДУШКАЊЕ, НИЗ ВЕТЕР

овој ветар... полека отплеткува
нечији плетенки. се провира како
нежна и безмилосна дланка
низ пластовите мириси. овој ветар.

знаев дека ќе дојдеш. ти ги чув
чекорите уште пред да тргнеш.

ветар те нанесе во овој живот,
ветар се сторив за да дишеме,
ветар ќе однесе, сè. можеби
баш овој ветар, нежен и свеж.

ти знаеше како дишам, ама
не дозна што може да ме убие.

овој ветар... неосетно ти се пика
низ клепките, околу колената. ноќта
кани на мирис, на тешко опивање.
пиеме осамени, си ги душкаме дланките.

ПЕСНА: ТОЛКУ МНОГУ
(пишувајќи ти)

толку многу слики
толку многу премолчени мисли
толку голем молк со кој зборуваме

над челото ми лебди твојата насмевка

толку многу несподелени слики
толку многу проголтани зборови
толку голема провалија која со нокти ја докопуваме

низ ноздрите ми се провира твојот мирис, пишувајќи ти

толку многу градби низ мојот ум
толку многу провев низ сите тие пусти соби
толку голема катедрала од која се плашине да рипнеме

под стапалата ми завива ненаситниот вител од амбисот

МИЛОЗЛИВ ДОПИР

rubato

навали ветер врз градот, во зелено
светнаа сите улици: се збуни градот
од свежина; ги гледам сенките, ги гледам
контурите на сопственото лице, послани низ
ноќта – кожата ми е црвена и набабрена, прстите
ми пофаќаат низ тишината (божем ткаат превези за
овој заспан град) и почнуваат да ме чешаат. прстите
мои... ги пружам кон ветрот, кон зеленото... одеднаш,
сè станува поезија: чувствено продирање низ суштината;
тука е вистината, на чекор до другата страна од бездната...
поплавата шуми од далеку: имаме време, поплавата
и јас. помислувам дека би засадил цвет: во себе
или некаде во близина; си ги гледам прстите
како низ почвата џбараат место за тоа семе:
разгрнуваат и претураат, небаре судбината
на светот зависи од тој цвет. им ја одземам
илузијата, им цртам дека светот е неважен,
со еден потег го пречкртувам; им кажувам
да мислат на мирисот. оној мирис кој од цветот
ќе се роди, некогаш, за да потсетува и да трае
додека трае. ... а сè нешто си мислам: ќе потрае
и повеќе одошто би се помислило...
со милозлив допир, ја разгрнувам земјата
во себе: суни како растргани клавирски жици,

отсвирува во бавно темпо кое од никаде
нараснува. поплава од звуци и мириси,
длабока како браздите и лузните
врз моите дланки.

РОНЕЊЕ

слушам како треперат булеварите,
се изместува асфалтот, низ пори
се крши: нем сведок сум и гледам
како заминуваш во новата кола
на твојата пријателка. малку
откако зборевме за наши деца.
добро е што отиде, да знаеш.
и добро е што стравот од сето тоа
го потопа во вир од алкохол. сè е
добро и мирно, сега. додека градот
се рони како пресушено парче леб.

ЖЕДЕН, НЕЖЕН

тогаш, сопирам зад завесата.
тука не сум дома, тука никој
не ме познава. кога ќе се сепнам
во сништа полни болни бои и мириси:
кога ќе се сепнам среде улица, небаре
загубен на асфалтот. тогаш, застанувам.
и се огледувам наоколу, се обсирам како
здив од усна хармоника дувнат кон сид.
сите свои минати грубости ги чувствувам.
и молчам, зашто веќе немам кому да се извинам.
тогаш би тргнал: по води и асфалт и бетон, каде
било, само да стигнам. најдалеку од себе,
ваков натажен и нежен. допир на издраскан
прст врз жица од гитара. треба да ги скратам
ноктите. ги одрав сидовите низ сите напластени
бои. малтерот нема вкус на земја. малтерот нема
вкус. водата е далеку. како чувството дека живеам
со тебе, не сам. и дождот престана. како музика
во бар на затворање. понекогаш ја добивам
последната пијачка. другпат, го греbam асфалтот.
сопирам зад завесата. тогаш. и сега. збунет
од големината на пазарот, од неговите панаѓурски
димензии. од сите тие измешани мириси, мирудии
за немирна душа, трепети по нови океани. од сето
тоа. и од жедта што ми вие низ гркланот. небаре
малтер сум пластел во себе. жеден сум. и нежен.

ТИ ОВДЕ СПИЕШ...

ти овде спиеш откако ќе завршиш
со пишувањето, а, тато? така ме прашува,
додека шета околу креветот, мојата помлада ќерка.
ко книжевен критичар во инспекција. или како
дете без никакви зли намери (што е голема разлика,
знам). сеедно, мислата што тогаш ми ја даде
беше остра и ме сепна во облекувањето: ќе можам ли,
се прашав, да бидам безмилосен кон себе и светот
кога следниот пат ќе седнам да пишувам? (сеедно
кога ќе биде тоа: сега, се сплеткав со панталоните.)
ќе можам ли да не мислам дека таа
ми ги слуша прстите како штракаат врз буквите
додека заспива, и веројатно мисли дека и пред белината
секогаш сум нежен и топол како со неа. мојата ќерка,
која допрва ќе треба да се соочи со суровоста на вистината.
за потоа да научи (сеедно кога ќе биде тоа: јас и денес
мислам дека уште учам) – безмилосноста кон себе е
најдобриот пат кон сомилоста за светот: јас тука
понекогаш спијам – најчесто бдеам
додека си гребам низ џигерот.

НЕЖНИТЕ. КАКО ДООЃААТ.

мрзне, студи. се рони
здивот како прашина
врз стар клавира. семне
ноќта, крцка под прстите.
(сребрени ливчиња тонат
во црното дно на тишината)
нежните песни доаѓаат тивко.
од неочекувана топлина
испливуваат – полни сок
и музики кои канат на танц.
прегатката е толку лесна
што тешко ја дочекуваме. ние,
болни од премногу знаење.
неподготвени за вистината, чудесно
луди, за уживање на сите ѕвезди на небото.
(сребрени ливчиња полетуваат
кон црниот свод на молкот)
нежните песни доаѓаат на прсти.
како додека се прикрадуваме
еден кон друг во ноќта што нè тишти.
додека нè боли знаењето. кога би се карале
со иднината. додека не знаеме дали огледалото
да го распарчиме или да го осветлиме
со нежност. нежно доаѓаат песните
кога сме помирени. како лесна дланка

на вешт џелат. да ни го додели она
кое судбината мисли дека ни следува.
се смешкаме. нежно доаѓаат звуците.
за милозлива песна. како боси стапала
врз дрвен под, како светлина што сирка
низ сите наши прозорци. нежна е
како ситна сол што се рони низ дланка
полна ветер: топла прашина наталожена
врз фотографии, случајно откриени
на запустен таван, во напуштена куќа.
во непозната земја. за нас, кои сè знаеме.
(сребрени ливчиња лебдат
насекаде околу огледалото)
нежните песни доаѓаат како навев:
снегулки во косата, свездена прашина
на прстите. како кога се сеќавам.
и посакувам. како жар среде темна шума.
еден и сам, доволно сјаен
да го осветли патот.